dem, som gav Børnene i Arv det Sprog,
som selv de havde elsket helt fra Vuggen,
som holdt sig ranke under Prøjsens Aag
i Arbejd' og i Sang, og ej i Sukken.
Og nu til allersidst, I djærve Kvinder,
som under Krigens tunge Aar holdt ud
trods Tab, trods Nød, og stolede paa Gud:
kom nu til os! en aaben Favn I finder.
Fri skal I bo i frie Kvinders Kreds,
for eders Haab skal I ej mer belees.
nu naar I, hvad I kæmped' for saa længe,
fri skal I bo i Danmarks Vang og Vænge.

Fru *Stampe Feddersen* talte varmt og inderligt for vore sønderjydske Søstre. Fru S. F. mindede om, at Urettens og Voldsherredømmets Bjerg er bleven flyttet ved Sønderjydernes Trofasthed og Tro, og mindedes i varmtfølte Ord dem, der blev tilbage bag den nye Grænse. Hun bød Sønderjyderne Velkommen til Kampen for vor fælles store Sag og bad dem hjælpe os at føre den igennem.

Herefter fulgte Kantatens næste Sang:

KVINDEKOR.
(Melodi af J. P. E. Hartmann.)

Mørke Tider har vi kendt,
Sværdet raaded' over Jorden,
nu er Lyset atter tændt,
sender Straaler op til Norden.
Og har Krigen slaaet Saar,
som en Læge ej kan hele,
skal vi under lige Kaar
søge eders Sorg at dele.

Sorgen over Dødens Høst,
dem, I aldrig kan forglemme,
dem, I hørte paa med Lyst,
og som elsked' eders Stemme;
Sorgen over dem der staar
endnu skilte fra vort Vænge
under samme tunge Kaar,
som I prøved' selv saa længe.

Sorgen deler vi med jer,
del saa ogsaa I vor Glæde,
tag jer Plads iblandt os her,
det er eders Æresæde.
Og den Styrke, I har vist,
laan os den, saa vi kan virke
dobbelt kraftigt her og hist
nu i Hjem, i Stat og Kirke.

Efter at denne smukke Sang var afsunget, talte Form. for Nordslesvigsk Kvindeforening, Fru *Magdalene Moss,* der skildrede den Festens og Glædens Stemning, som besjæler de sønderjydske Kvinder. Nu laa foran dem og os Udsigten til en lang og lys Arbejdsdag sammen, og de sønderjydske Gæster var blot saa uendelig taknemmelige for at komme med og tage en Haand med i Arbejdet. De vilde ikke glemme det hjertelige og varme Velkommen, som blev budt dem af D. K.

Nu afsang hele Forsamlingen Kantatens sidste Del:

SANG AF HELE FORSAMLINGEN.
(Melodi af Weyse.)

Velkommen byder vi de danske Kvinder
fra Syd og Nord til fælles Arbejdsdag,
hvad end vi vandt, vi stadig mer dog finder
at virke for omkring vor fælles Sag.
Naar vi et Maal, saa sætter vi et andet,
vil Foden trættes, retter vi os op
og vandrer trøstigt ud mod Fremtidslandet,
mens fler og fler sig slutter til vor Trop.

Ja, fremad gaar vor Vej trods alle Skranker,
vi véd, at Tiden kræver mer og mer,
og vi maa dele Tidens store Tanker,
og vi maa se, hvad Tidens bedste ser.
Saa frisk paa Vej! Vi plejer alt, der rinder
i Folket op af sund og ædel Rod,
saa véd vi vist, at frem engang vi vinder,
om ogsaa kun vi vinder Fod for Fod.

Formanden, Fru *Julie Arenholt,* traadte derefter frem og aflagde følgende

Beretning:

Paa Fællesstyrelsens Vegne byder jeg Dem alle et hjerteligt Velkommen til vort Møde, et Velkommen til vore sønderjydske Gæster, hvis Nærværelse omgiver dette Fællesmøde med en egen festlig og forjættende Glans, et Velkommen til alle vore Delegerede, der trods Udsættelse, Afbud og den sene Indkaldelse har været rede til saa hurtig Udrykning, et Velkommen til én og hver i denne store Forsamling, som ved sin Nærværelse hædrer Dansk Kvindesamfund og dets Arbejde.

Paa Fællesmødets Dagsorden findes blandt meget andet et Forslag til *Lovændringer;* Forslaget viser sig paa Papiret kun som en Forandring af nogle tørre Tal — men i disse tørre Tal rummes et dyrebart Indhold, idet de udtrykker Dansk Kvindesamfunds sikre Forventning om inden næste Fællesmøde at have knyttet vore hjemvendte Landsmænd til vort Arbejde gennem Indlemmelsen af et nyt sønderjysk Distrikt. Vi venter dem med Længsel, de stærke, tapre, trofaste Kvinder fra Danmarks sydligste Egne. Som vi har været fælles om Smerten og Savnet i de lange Adskillelsens Aar, delte vi Forventningens Glæde, da Dagen begyndte at gry, og som vi var fælles om Genforeningsjublen, saaledes er det vort Ønske og vor Vilje, at vi i Fremtiden skal dele Arbejdskaar og Arbejdsdage sammen, dele Arbejdet paa de Omraader, hvor Fællesfølelse og Samarbejde bærer en Sag frem. — Der er saa uendeligt meget for enhver af os at arbejde for — de nærmeste Krav fordrer vore Evner, og vi bør ikke svigte, og Kravene stilles saare forskelligt til hver af os, fører os ad vidt forskellige Veje, men undertiden lyder Kravet om Fællesskab, Samarbejde, og vi følger Kravet, og vore Veje mødes. — I disse Dage mødes Vejene under D. K.s hvide Banner, og i Fælelsskab samles vi til Arbejde og Fest for den Sag, som vi har lovet hinanden at føre frem til Sejr — Kvindesagen.

Vi takker Vejenkredsen, fordi den har skabt denne festlige Ramme om vort Møde — fordi den vilde berede os den Glæde i Sommeren 1920 — Danmarks Lykke-Aar — at holde vort Møde paa denne Egn ved den nylig udslettede Grænse.

Til vore Gæster, til vore Delegerede vil jeg nu aflægge Beretning om vort Arbejde i det sidste Aar. —

Dansk Kvindesamfund han trods alle onde Spaadomme glæde sig ved stadig Vækst og Fremgang.

Medlemsantal. Nye Kredse.

I Begyndelsen af 1919 begyndte F. S. et Agitationsarbejde med det Formaal at modarbejde den Anskuelse, at D. K.s Mission var endt med Valgrettens Opnaaelse. Denne Anskuelse var ved at saa Tvivl om D. K.s Berettigelse og Fremtidsmuligheder selv indenfor vore egne Rækker. Valgretten, som vi fik i 1915, var vel af den største Betydning for os, men kun som et Middel i vor Haand til at naa videre frem mod den Kvindernes Frigørelse, som var vort endelige Maal. — Da vi begyndte vor Agitation, var vort Medlemsantal 8887. Det